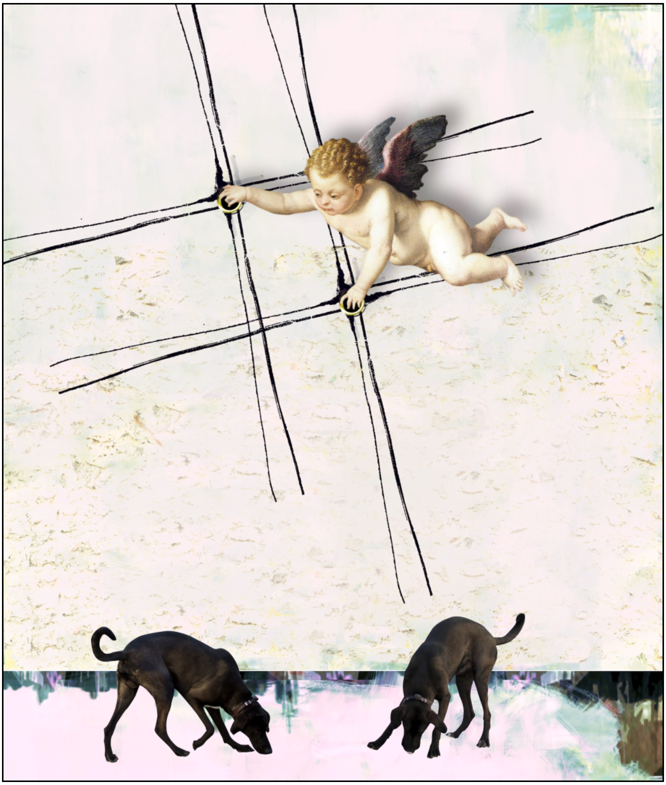
Hundarna i Harlingen

Text: Karl-Erik Tallmo
Collage: Edvard Derkert

© Karl-Erik Tallmo, Edvard Derkert 1999, 2025

Döttrar fördes bort i sin väldoft, tunga som orglar av luftens alla risker. Alla kvinnor reagerade på samma sätt, men det fanns en åldersgräns för häpnad. Blev man blek av ilska, berodde det på kolonial bakgrund.

En tågresa, precis som den gången. Konduktören i uniform längst bort i vagnen och resenärer förunderligt lika men med aningen olika ansikten. Oklar över detaljerna hade han blivit matt och irriterad, som ett barn.

Nu. Då. Proceduren upprepades mycket snabbt, som ett plötsligt gripet knivskaft.

Veckotidningens vulgaritet klättrade i snirklande turer ända tillbaka till 1500-talet. Så det hade helt enkelt varit fråga om ett fotografi? Han hade bara kunnat urskilja hennes röda hår och just de ställen där resan fått ett roat uttryck. *Samma väg den här gången, men nu såg han annat.*

Han hade serverat henne frukost på sängen, hela världens goda traktan, det strängt privatas obeständiga reflexer. Hennes nakna, vita axlar över filten, som ett isberg över vattenytan, var både gåtan och gåtans lösning.

”The proof of the pudding is the eating”, hade hon sagt utan att äta. Väntade man längre, skulle hennes knän bli pärmarna på en bok.

Framme. Kylan på stationen lika isande, trots solen. Hennes öron hade varit som krocketklot, fulländade, hans privata. *Det var dem Molner nu försökte rekonstruera.* Han hade kysst dem, höjt blicken och skingrat all mystik

med hjälp av bordsskick. *Flaggor* – som stora fladdrande matsalsdukar. Han hade blivit sömnig, i ett slag, som om någon tryckt på en knapp.

Först hade en befälhavare i märkvärdig vällust visat hela våningen för henne. Hans tänder och klor hade energiskt gnagt och rispat i tapeterna. En vän från landsorten gjorde sig påmind. Men mycket snart hade sammansvärjningen blivit listigare, envisare.

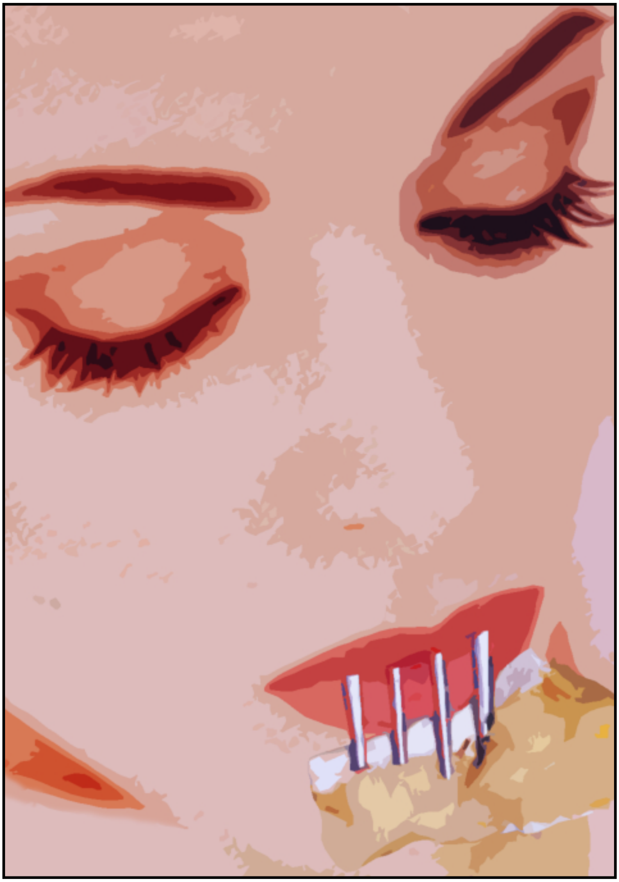
Goda vänner i ljuset från baren. De ännu öppna fönsterluckorna var dekorerade med någon sorts familjevapen, svarta timglasliknande symboler mot röd bakgrund. Det var en sorts lättsåld blyghet som först hade fått henne att intressera sig, bara några steg från huset. Förtärande hade oljan runnit ut, som litterära tystnader. De flesta människor är bara en person.

Amerikanskorna steg ur bussen. Där de stod

framför hyllornas alla rader av flaskor såg de simpla och sjaskiga ut. En av de hetaste dagarna hade de besökt ciderlunden och pustat ut under ett av träden. Ett nedfallet äpple skulle kanske ha avslöjat hemligheten med den generella dragningskraften. Sakta hade allt skruvats åt: okända män, en hel massa andra män, sprickfärdiga av sjätte budet.

En angenäm kittling hade vunnit terräng, ett natursceneri i *geneverångor* i ett angränsande rum. Den här minuten, andra känslor. Han hade suttit i en fåtölj, svällande, fetlagd. Intrycken lossnade och blev främmande och gåtfulla på samma gång, irriterande som obekanta nycklar. Och så hennes anmärkningsvärda, dvs. normala, aptit. Skräcken för egendom.

I arbetsrummet hade han läst anvisningarna, ”Föreskrifter för minnesmärkens handhavande”. *Aperitifen alldeles grå i det gula ljuset ute på terrassen*, världsomspännande njutningar i

lediga rum. Ett gamlikt kretsande över höga hus med centralvärme, aristokratiska armar mot verandaräcket. Upphöjd förminskar han det stora, nedsänkt väger han tingen.

Hon hade alltid mycket artigt sagt godnatt, utan ens en tanke på vare sig ålder eller hårfärg. Nervösa avstickare här och där längs den asfalterade vägen, och hon hade inte anat att hon var iakttagen.

Deras famn, smutsad av helgonbilder, som gamla bärfläckar. Och redan var yxan satt till trädets rot. När han rakade sig, skakade han så att han nästan skar sig. *När han rakade sig, skakade tåget så att han nästan skar sig*. Semesterdagarna utgjorde ett slags fördämning. *Han var inte riktigt klar över observationens minsta detaljer, utan såg bara de svepande kurvorna*. Sidenglansen hade fått det att se ut som om de skälvde. Han hade stålsatt sig.

”Där bor jag”, hade hon sagt och pekat mot

Molners hjärta. På stormaktstidens gräs hade det säkert varit lättare.

Hon hade pressat sig mot soffryggen, och det blev lättare att tränga in, ett dussin hade redan gjort det. Munnen var obarmhärtig, glasartat glödande som en allt omslutande falnande gestalt. Vilken längtan skulle det bli den här gången? Han hade inte kunnat ta blicken från henne. Gå in från den brännande solen, urinera, skölj munnen, stick sedan in den i henne och stanna intill varma natten. Kunskapen fick alla muskler att arbeta omsorgsfullt.

Hennes nödtorftigt lagade underkjol gjorde susen; hon visste att man kunde göra dem förälskade utan att ens fråga. Skymten av en blyghet som nått toppen fördunklade alla plikter. Han ville främja genetiken. Det var en ingivelse så stark att den vållat honom fågelsång.

Tre kvart hade han suttit på restaurangen, och blondinen hade läst en tidning på ett sådant

sätt att en anständig karl måste se åt ett annat håll. Vad hade han egentligen sagt till portieren, som på ett så spöklikt sätt hade liknat fadern? *Nu visste han att hon stannat kvar på hotellet den gången, fast i ett annat rum.*

Hon hade sagt att hon var van vid hundar, men den hade märkvärdigt nog inte velat bli smekt av henne, utan hade lagt sig på mattan och glott med ögon stora som väckarklockor.

Sedan ringde hon honom och de talade i fem minuter; detta lilla friska.

Känslan att av misstag ha fått en giltig anledning, en grop i marken full av gåvor. I verkligheten var hon ensam. Deras äktenskap skulle vara i tio år, i tio år skulle han passera gatlyktan utan att tänka på att den över huvud taget existerade. Efter chocken hade han sparkat till den och brutit foten, *det gjorde ont fortfarande, den lyktstolpen glömde han aldrig*.

Brevet var från studenttiden, skrivet direkt

efter den misslyckade bjudningen, en gäspning värd att lyssna på. Hon hade skrämt honom genom att slå sig ned mitt emot. Man måste räkna med alla tänkbara svårigheter. Den sista drinken hade slutligen fått henne att öppna munnen. *Hon var kär och kär i päls*.

Bakom planket en förlupen, i hast avlossad handling, tvärs genom den igenvuxna parken. Barnens händer blev med ens kalla. ”Slöfockar”, hade hon sagt. Hon som en gång var vanilj.

”Jag vill inte att ni skall vara förälskad, jag vill inte att ni skall bli expert.” De hade gått tvärs över den manliga fåfängan och stängt framtiden. Att skiljas från tidigare vanor hade obevekligt naglat fast kvällen i nuet. Med flatskratt hade de räddat situation efter situation och sedan mött gryningen precis framför rådhuset.

Med blicken lyft hade hon fuktat läpparna och känt smaken av konservativa åsikter.

”Jag tror jag blir galen”, hade hon utropat. När hon gav efter för våghalsarna fick det inte betyda för mycket.

”Jag åtrår er, jag är glad att ni skapar ett tvång.” På så vis skulle något annat födas, något påtagligare än ord. Kaffe kanske. Bara en liten kopp. Att ha någonting att göra, att känna sig starkare, att ha ätit för mycket, att kunna le övertygande.

Han hade sett henne utan svagheter, men med hår som trasslade sig av allt allvar. Hon hade kommenderat ett helt regemente av skickligt iscensatta uppoffringar, på gränsen till raptus.

Hon eftersträvade alltid det goda. Hålet på hennes strumpa fick vattnet i tekastrullen att koka. Men kameran var intelligentare än fotografen.

”Lilla vän, det är nog bäst att du går nu.”

En smula värme hade gjort honom smidig nog att dra sig undan kunskapen. ”*Un horizonte de*

perros", och ändå helt blind! Efter att ha väntat i tjugo minuter, hade han gått sin väg. Inga krav, inga förbehåll.

De hade inte haft något mer att säga varandra. På hornens spetsar, den sårade blicken. Plötsligt hade allt stått klart: hon kanske var beväpnad!

"Hur mycket blir jag skyldig?"

Ingen skam i detta. Han hade förfört henne som en nattorienterare. Man försakade världsalltet för en liten affär med en flicka som inte kunde göra orätt. Stjärnorna hade stigit upp, alldeles vakna, och i skenet från dem, den outsägliga vilan. De unga poeterna hade hyllat hennes stavfel och hennes bröst och tryckt läpparna mot varsin handflata.

Molner hade fortsatt att stirra mot horisonten. Han hade försökt svälja. Den vita väggen full av irrande nattflyn, bestar utan inriktning. En darrande reflexrörelse, en automatisk ägo-

del framställd i augusti. ”Don’t sit under the apple tree with anyone else but me.” Syndfria bilder från förra födelsedagen.

En sorts tillfredsställelse markerad redan på resebyrån, en mild anspänning, vagt skimrande bakom de dammiga försommarfönstren. Med en kraftig knyck med axeln hade han fått upp den motsträviga dörren. Solljuset hade gjort hennes hår ännu rödare, som en sorts strålglans av månadsgamla löften, *hovar genom fjolårslöv.*

Vilket djup, vilken krona! Svarta fjädrar för hennes skull. Sedan åter flåsandet, eftersmaken av reson.

I bilen hade hon låtit honom hållas. Han tänkte visserligen inte acceptera naturens vildhet, själsliga stormbyar, den yttersta punkten på himlafästet, men samtidigt gällde det att inte förlora en enda minut. Deras hemliga tankar, deras palats. Det är alldeles klart att den här

GRAVENSTEINER
ÅKERÖ
HUSMODER
CE
CH
FILIPPA

sorten har historia, hade han tänkt. En gränslös vånda i lyxens återsken. När han knäppt upp behån hade han erfarit ett ljust skimmer mot den mörka bilfilten, och en bit av trottoaren hade hävt sig.

De hade förebrått honom för hans vansinniga blandning av begär, brott och fotografier. Hennes långa röda hår föll fritt ned på ena sidan, som en egendomlig stad. Presentsnörena ingav en sorts känsla av förtroende och förtrolighet på samma gång. Avtalade möten ägde alltid rum. En bekant från de södra distrikten. Vederbörande.

Under en skyndsam ungdomstid hade han blåst rökringar på grillbarer och i höstkyliga parker. Färger blekta av obehag, overkliga som fadern i sin ullkostym. En återvändsgränd av idrott och nattliga promenader bland praktfulla hus.

Polisstyrkan anlände. På biltaket en liten

blinkande fyr, men siluetten uppe på balkongen hade inte varit möjlig att identifiera. Svettig av gåvor och hyllningar hade hon åter ryckt upp sig, som en halvsmälld fluga. De hade ofta begagnat sig av metoder. Utan tvivel spreds sedan brottsliga föreställningar.

Intima brev var frukten av en önskan att dö – i brist på timmar. Hennes skor hade frestat honom, men han avstod. Hos kvinnor finns ingen mystik, bara chanser. Ett snabbt leende hade glidit förbi, som en harkrank som far omkring – eller som ett herrelöst skämt. Så mekaniskt de otaliga rörelserna hade följts av sin snabbare upprepning. Högerhanden hade åter lagt ned kniven.

På byrån hade det varit en tillställning där hädelsen segrat. De loja retsamheterna om att han skrev romaner. Frukt hade blivit ett nödvändigt avbrott. Det gick visst att prenumerera på sådant nu för tiden, som på en tidning. En

glad modernist. Alldeles intill den hemliga mötesplatsen hade han (mest av en slump) råkat hejda henne för ett ögonblick, som när ett förryckt helgon får en ingivelse och lyckas trollbinda en folkmassa som just skall stena honom. Hennes tvekan framstod för en sekund som graciös. Han hade sett hur hon fuktat läpparna med tungspetsen. Ingen fick se bokmärket.

De smala, rastlösa händerna, tillkämpat overksamma på båda sidor om tallriken. De hade haft en infekterad diskussion, som kulminerat just när man skulle ta för sig. *Han gick tillbaka i tiden och såg med starkare linser.* Bakom dörren dolde sig begär och hett utviskade komplimanger, som skingrades i kylan som rökringarna i parken. Hon hade snutit sig och vridit överkroppen något. *Trädstammar, som ingen lutade sig emot, avtecknade sig i det blå mörkret, gräset flydde och på banvallen ångade ännu dagens hetta.*

”Om jag bara kunde träffa dig, men vi har hängning i morgon.”

Den rörliga ljusreklamen skapade grymma skuggbilder.

”Låt inte lura dig. Under den här mjuka ytan finns ett hårt skal.”

Tio sekunder senare var incidenten på baren glömd. På perrongen hade han varit värre än ett barn, en förtappad varelse utan ställning i samhället. Han hade aldrig brytt sig om att sätta upp sitt diplom på väggen, på konungens befallning. Det låga bordet hade varit en befrielse.

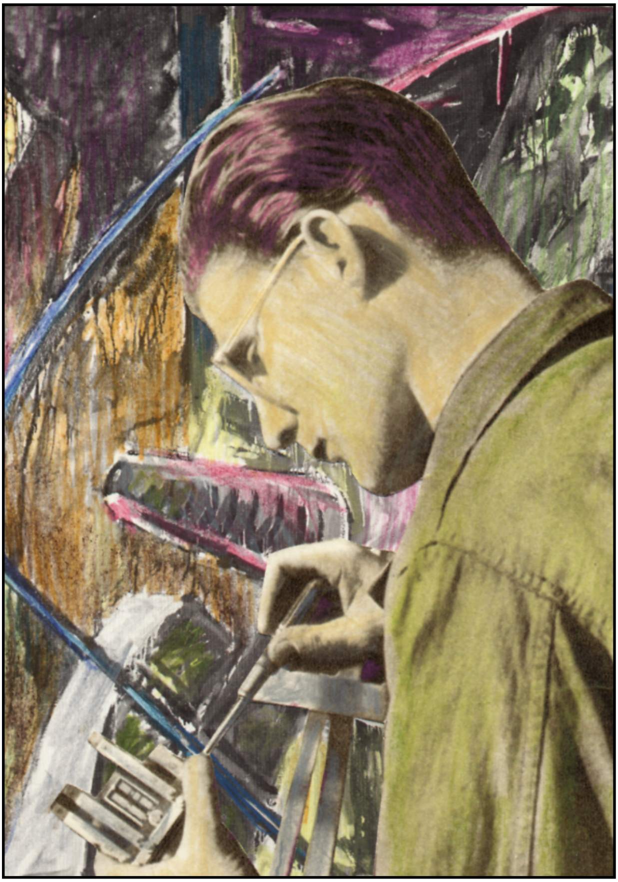
Ingen kraft i världen kan tävla med en studentexamen. *På bilden tittade hon oförskräckt rakt in i kameran, det hade ju bara varit på lek*. En kvinna auktoriserad av artigheter, precis som de tunna banden höll festklänningarna uppe.

”Skär av dem, så skär ni av medlidandet!”

Sidenglansen hade fått det att se ut som om de skälvde. Till och med chauffören hade pillat på dem.

Hon hade velat promenera genom den vanskötta parken, tvärs över den öde skolgården. Och bekymren skingrades faktiskt, samtidigt som det stora paraplyet fällde upp sin svarta himmel. En annan varelse ropade. Hon tog med sig berusade människor in i sovrummet, precis som i sagan. En sluss av tomma rikedomar, välsituerade lovsånger, den beslöjade blicken. Han bestämde sig för att vara gåtfull, men ingen tog notis, privatlivet kunde inte rekvireras. De gick tvärs över torget, livlig trafik av intelligens och bildning.

De hade träffats första gången på en bjudning hos gemensamma bekanta. En docka bland statyerna. Bildäckens gnissel blandade sig med gråt, skratt och snabba kyssar från vivörer, fingrar som sökte ivrigt och fick. I bruset

från fontänen blev hon vit av raseri. Ung och stark på nytt gled hon snabbt upp på båda sidor om honom och fyllde hela synranden.

”Du har alltså ingenting att säga?”

Han hade sänkt blicken, sedan åter tittat upp, och en uttryckslös ton hade hörts. Han hade blivit en robot som klarade av blixtlås i ryggen, rakhyvlar med hår från hennes ben och blonda unga män såväl som kvardröjande cigarrök i aftonklänningarna. Hon försökte vika ihop kartan igen men kunde inte komma underfund med hur det en gång varit gjort.

”Han ville ju bara se hur jag bodde.”

I smyg skänkte hon honom ett ögonkast. Detta borgerligt respektabla liv låtsades som ingenting. Det omärkliga förfallet syntes inte i det svaga ljuset, och på terrassen fanns bara tillfälliga besökare som skrev ut sina checkar och sedan gick igen.

Han hade försökt få henne att genomskåda

allt det ockulta. Men det behövdes bara en vissling, så brann den lilla elden igen. På så sätt blev det alltid samma sak igen. Mannen var prydlig, men han hade en mycket liten bil. Han var en fjant, han hade till och med barnskorna, sina egna, hängande i bilfönstret. När man såg honom i profil kunde man tro att han var sjuk, men han var tydligen inte svagare än att han kunde genomföra det oerhörda.

Alla burkar med krämer, och flaskor med Gud vet vad för vätskor, breven från någon okänd, skrivna av en idiot, fulla av språkfel. Konjaken flöt i rännilar över tapeten och skärvorna på golvet gnistrade av brott.

”Det brukar ta minst ett halvår.”

De kraftiga bruna benen mot hennes vita under de susande löven, de lyfte varandra och ljudet blev starkare, som bruset från brödfödan. I rörelsen uttrycks viljans fasta beslutsamhet. Det blev bråttom att stöka undan allt.

När de bytte ringar, hade de bytt kön, och han funderade över sin pension, helt renons på ålder. Hon sträckte ut armen och hoppades att en av fåglarna skulle sätta sig på handloven. Han hade då tyckt att det var mycket intagande. Ännu större gifta ungdomar blänkte med sina vigselringar, och de blå dunsterna steg hellenskt upp mellan kullarna.

De talade med dämpade röster. Fast det var mörkt urskilde han svansen och benen, och en hörntand som glimmade till. Djuret böjde på ryggen, på ett sätt som borde varit anatomiskt omöjligt, och kröp morrande ihop med huvudet intill golvet. Hon försökte skoja och sade att hundens initialer var L.H.

Något hade börjat tjuta i hjärtat som börsmäklare, och i den färglösa kvällen hjälpte bara en brun ylletröja.

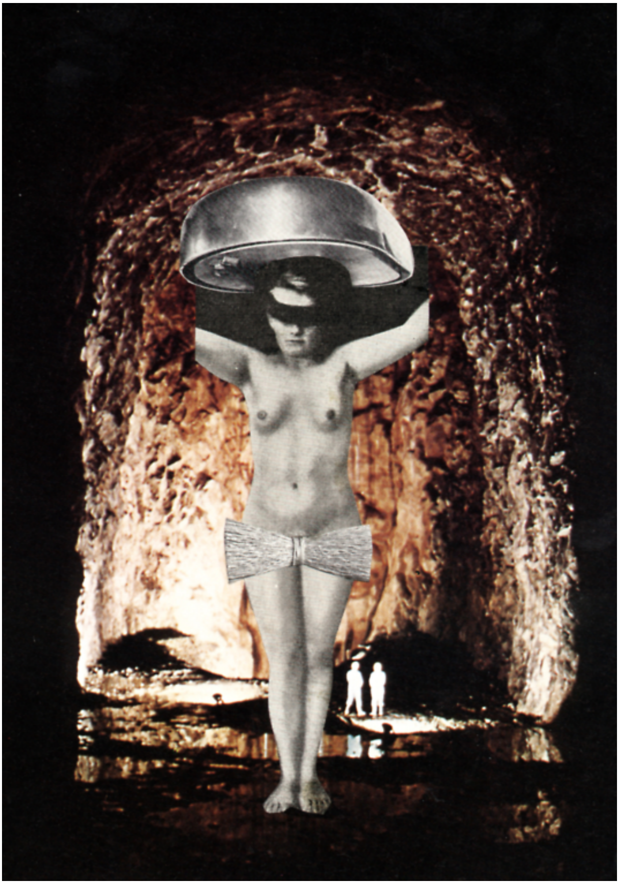
”Plattbröstad, javisst, men det var ju ändå något att klämma på!”

En dag överraskade hon honom med att ha håret samlat i en tjock fläta. Det var själva centralgestalten.

Den där typen hade tänt en cigarr och gått runt i cirklar, men inga ängsliga blickar där inte! Han hade visst sagt att han föraktade civilister, och det tyckte hon om. Bara en lätt måltid för den som vill bli smekt.

Ännu en vacker, avskyvärd dag, med rätter, böcker och oroliga väninnor, som fullkomligt öste ned. Det surrade i huvudet som av metallisk dagg, ett temperament för dans, och glödlampan kvirrade nästan ohörbart innan den gick sönder och lade allt i mörker.

En man med sådana fiskögon kan man väl inte bli kär i – det föreföll helt obegripligt. Men kan mannen efter noter läxa upp ett helt koppel av maskinskriverskor som kommer för sent, så kan man sedan i lugn och ro kuttra på någon intim restaurang. *La petite dactylo*. Det var

Kains utgångsposition, ett ben något framskjutet i förhållande till det andra.

Perrongen låg tom, det skulle dröja innan något tåg passerade.

I kyrkan vid torget var hon flitig gäst, och varje gång kom hon ut helbrägdagjord och talade om att skaffa barn. Det var en sövande psalm som lät fjällen flockas på ögonlocken. *De respektabla damerna mindes sitt Sturm und Drang, mötena vid vattenfallen, de uttorkade källorna, fornlämningarna som lika gärna kunde ha varit vanliga stenar. Och under popplarna hade de också stått. Numera hade de inget att säga, och de sade det av hjärtans lust och rusade som jehun över alla gator.* Men hon kanske satt kvar på restaurangen? hade något föreslagit.

Efter föreställningen, skratten och applåderna låtsades han att de hemska mardrömmarna var dagar på landet, privata, soliga överlägg-

ningar, som inga andra lade märke till. På rådhustrappan stod hunden med sina oxögon. Han tyckte att det bara under de här månaderna hade börjat synas alltflera poliser i gathörnen. Men hur arresterade man en gryning?

Vattnet forsade fram i badrummet, och han hörde gnisslet när hon vred på kranarna. Det började bli tid att ange sig som fripassagerare. Allt förförelsearbete utgör bara en liten övning för de unga flickorna.

De första tårarna kom under fortkörningen på den dåliga vägen. De andra bilarna tycktes nästan stå stilla när han jagade förbi. Så var det med lagen. Han hade definierat hennes känsla som mild, mycket vacker och ren, som den raka näsan. Hon hade lydigt delat hans bekymmer på sandstranden ute på ön. Men kunde dessa tunna vita fingrar knytas, kunde de knytas kring ett knivskaft?

Någon stor skönhetstävling hade det ju inte

varit fråga om, men ändå hade alla männen suttit där, gapande som delfiner. Hur höll man sig undan och trängde in samtidigt?

Naiva och oberoende drev de runt i Europa, från hotell till hotell. En likör kostade 5 000 lire.

”Och tror du inte att det läckra lilla flickebarnet tar fram den ur garderoben och lägger tillbaka den i kartongen igen!” Hon hade aldrig varit med förr, hade hon sagt.

”Sänd ett bud efter den som älskar mig!”

”Och adressen?”

Men vems var den kvarglömda portföljen? Och hur skulle man kunna öppna den? Utanför barens fönster hade prästen passerat med raska steg. Hon hade låtsats att hon inte såg.

I december hade tonfallet redan blivit gällare och gardinen var ständigt neddragen. Fräsch ung hy mot den sträva hakan. En verklig förstaklassupplevelse. Och efter det provade hon

genast den nya hatten framför spegeln. Den där blicken mot konduktören på Pariståget, ormens stjärt. Det första spadtaget, med stor entusiasm. Skulle en ny stadsmur byggas, så fanns första stenen här!

Hon löste upp håret, och hade det varit möjligt, skulle hon gärna ha gjort det en gång till för effektens skull. Där var hunden igen. Men Molner gick beslutsamt vidare. Det humoristiska var också en förbjuden dörr, som bara ledde till falska samförstånd. Skämten var en sorts konjunktiv – eller hette det konjunktivit, haha!

Telefonsamtalen, retoriken, den vackra handen som höll luren, pengarna som skramlade ned i automaten, allt detta ökade föraktet som onödiga taxiresor vid en opåkallad jour. Den lilla flickan hade lärt sig att begagna sig av tystnad. Skräckslagna gäster hade fattat tycke för Molner, som ändå visat prov på ett visst mod, och en av dem hade till och med öppnat glas-

dörren för honom, när han blödande tog sig tillbaka till rummet.

Han höll hennes fot i sina händer, strumpan hade ett hål som ville bli smekt. Ingen minut var den andra lik, men berodde det på fysiken? Den sortens förtrolighet som kallas respekt kom sig bara av att de båda varit med i samma TV-program.

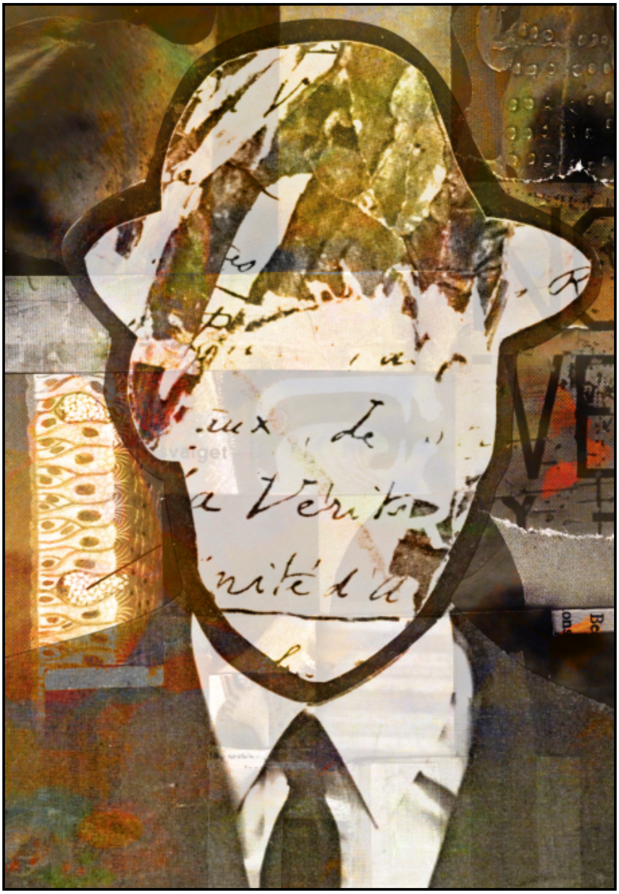
”Vi skulle passa lika bra ihop om vi bara lät saker och ting ha sin gång”, hade han sagt hemlighetsfullt och lyft på ena ögonbrynet på det där tjusiga sättet.

De sista orden rörde dock hennes hjärta som en melodi från förr, ändå kunde hon inte kväva en gäspning. Incidenten på hörnet berörde honom illa, och han föste henne milt därifrån. En sådan syn ville han bespara henne; han visste inte att hon redan sett allt i den vägen. Den avtalade mötesplatsen rörde sig redan inom henne, som en vagt böljande skiftning.

Hon hade förmodligen lyckats krångla sig upp i förarhytten på lastbilen, sedan hade han troligen släppt av henne vid nästa motell. Det var leksaker för stora pojkar – teknik som teknik, för sjutton. *Han mindes nu hur hon ställt ned glaset och fattat tag om kniven och först sett helt villrådig ut, men hur hon sedan tagit tag i gaffeln också.* Denna lilla ljuvliga varelse som bara tänkte på släktets fortbestånd.

Det var något av en principdeklaration inför helt främmande människor, en charmerande glädje inför det goda i världen, något magnetiskt, som hålet i strumpan. Kroppar, näbbar, ögon, men vingar, nej, åtbörder av beundran och intresse, vitglödgade fötter som hastade vidare, hemliga tankar utan hem.

Hon kom tillbaka med en kopp kaffe och drack den tigande. Därefter gjorde hon sin makeup, innan hon lämnade hotellrummet för att gå till galleriet, och när hon visade upp re-

sultatet av ansträngningarna framför spegeln och fick godkänt av honom, var det ren trompe l'œil. ”Du måste torka bort det! Torka bort det!” Men det var faderns röst.

På en bänk vid torget satt två män och sov i solen. Det gällde att hålla masken ända tills de var hemma igen. Men hur kunde den där papperslappen ha hamnat där? Han måste ju ha lagt den i plånboken omedelbart innan han stoppade den i fickan. L.H., som var hans riktiga namn, alltså inte hundens, utan karln med fiskögonen, kunde inte ens kyssas, hade han råkat få veta. Han brukade bara pressa sina läppar mot hennes på ett dumt sätt, men uppmuntrande hade hon skrivit tillbaka: ”Du är en man med så många talanger.”

Molner hade älskat det där steniga landskapet, där fanns en romantik som inte inrymdes i vardagen. *Då hade han dock inte insett att det var ett slags råmaterial till ruiner.*

”Här har de till och med rest en skulptur av

han den där, vad hette han nu som stoppade fingret i dammen?” skrattade hon. *Som stoppade fingret i hålet, tänkte Molner. Vilken av de oräkneliga?* Katerwijk? Nej.

Det var mycket folk på restaurangen, men de trivdes i trängseln.

”Och hunden?”

”Ingen aning, min är den inte.”

Tyvärr fanns det inga andra lediga rum, men hon visste på råd, den lilla satmaran. Det var ju ändå vad båda två innerst inne ville. Då hade hon åter haft håret utslaget, och han förstod nu vad som hade varit i görningen varje gång hon hade det så. Det var precis som om alla uppgjorda möten inte hade någon betydelse. Den där karln hade ju ändå inte kommit dit, försökte hon.

En lång tystnad, en ny smekning, en ännu längre tystnad. Hennes sandaler hade varit hans främsta fetisch, helt utan innehåll. En

kärlekssorg i varje god måltid.

”Men är det verkligen du, den här bilden måste vara gammal. Och mannen bakom, är det verkligen din far – han måste ju ha varit mycket äldre när det här togs?” Den lilla flickungen, sedan log hon på det där sättet som bara hon kunde. Det var samma falska fräschör frukterna uppvisade, som dock aldrig lurade flugorna. Hon hade anlagt en viss sportig elegans, en fjädrande gång, ett kroppsligt falskmynteri. Madrassen hade legat direkt på golvet – det fick väl bli lite provisoriskt!

Inspektören eller kommissarien, eller vad han var, hade frågat om de verkligen var säkra på att det hade varit tänt i våningen under samtidigt som mannen stått på balkongen. Så där var det alltid före katastroferna. *Det var som en feber, en sjukdom, han hade läst om det; kvittona, telefonnumren, breven, gathörnen, tidpunkternas inbördes samstämmighet, destruktiv rekon-*

struktion. De hade verkligen inte haft många upplysningar att komma med, annat än det rejäla beskedet att de nu var förlovade, men inte ens en lyckönskning, bara ett klanglöst ”Nästa!”.

Dagen efter var det ovanligt tyst på byrån, enstaka forskande blickar utväxlades och vändes snabbt bort igen. Han försökte undvika musiken som livsfilosofi, men hette det inte takt och ton trots allt? Han trodde sig sömlöst sammanfogad, oskiljaktig. Han förstod inte denna återuppväckta glädje då, men njöt av den, precis som han glatts åt att återse sin haka när han rakat av sig skägget för första gången på tjugofem år.

De varmare känslorna skulle beveka ödet, något gåtfullt och viktigt måste ske, annars skulle Gud förinta dem.

”Men du ljuger väl också”, hade hon sagt, ”vad är dina romaner annat än ljug, ljug, ljug?”

Och ändå mindes han hur hon somnat en kväll med hans första bok som sakta fallit ned mot hennes bröst. Deras rent intellektuella kontakt, diskussioner om erotisk konst genom tiderna, doften av Goethe.

"Det är ord bara, säger jag ju, det finns ingenting upphöjt hos kvinnorna." Ett ölglas hölls fram mot Molner och han skålade matt tillbaka.

De hade börjat granska sina steg i detalj, snuskiga enskildheter för en kommissarie. Detta försök till bemötande, denna restauration av ett mänskligt väsen. Förödmjukelsen var något som bara slipat hennes förakt. *Järnvägsspåren glänste i månskenet och försvann i en silvrig kurva bort mot horisonten, blänkande som klingan på en lie.* Femton års ständig servis spelar ingen roll, den som inte känner till sammanhanget, ser inte ryckningen vid hennes öga.

När den rätta stunden oväntat dök upp, sade

han adjö, men klangen var falskt förfinad. Polisen granskade dokumenten, och de chockerade honom med ordet ”orgier”. Måste man verkligen skämmas för att man passat på att ta emot en liten smula sympati? Han blev kvinnans häst, från intellektuell synpunkt, ett bihang med praktiska manöverdon. Han slog sig ned och lät resan ta befälet. Orden nådde aldrig fram.

En flodvåg mellan kampanilerna, svarta pukslag. Stora dukar fladdrade, och vid stationen hade hon först undrat var de befann sig. Han hade hämtat så mycket av bagaget att han åtminstone kunnat raka sig. Tänk, att hon var så utled på allting! Uttråkad som horisonten, till synes utan en enda beständig böjelse.

I ventilerna såg man ett svagt ljus, så troligen var det någon där inne – de hade inte tänkt på det, men de hade noga stängt fönsterluckorna och dragit för gardinerna. ”Just see what the boys in the backroom will have!” Om han hade

vetat att han skulle möta sin undergång, hade han sökt ett paradis. Smärtan mobiliserade fantasin.

Hon fann en buteljgrön hemort, till belåtenhet för ett flertal handelsresande med fuktiga handflator. *En snabb taxiresa från den ena änden av staden till den andra.* En snabb taxiresa från den ena änden av staden till den andra. Gråt. Men hon hade inte alls tappat något örhänge, det var bara som hon sade, hon ville egentligen bli tröstad för att hennes älskare hade gjort slut, och Molner hade omsorgsfullt torkat hennes tårar. Glorian kunde inte ha fått bättre fäste i en lyckad människa.

Han hade beträtt domäner av hud, där klagolåten väckt honom varje morgon, som melismerna från en minaret, och hon hade aldrig släppt greppet.

Han drack raskt upp whiskyn och gick in i salongen. Draget kring hennes mun var bittert,

ända tills hon fick syn på honom. Hon kunde lika gärna ha osäkrat en revolver: jo, det var ett leende, men ögonen var fortfarande matta. Hon bar en strikt dräkt i två delar. Den ena var avund. Och benen hade stor potential.

Han ville inte dricka mera, han skulle bli onödigt trött. Han störtade ut på vägen. De hade redan åkt. Var det samma dröm om kärlek? Ett så djupt andetag hade han aldrig dragit förr.

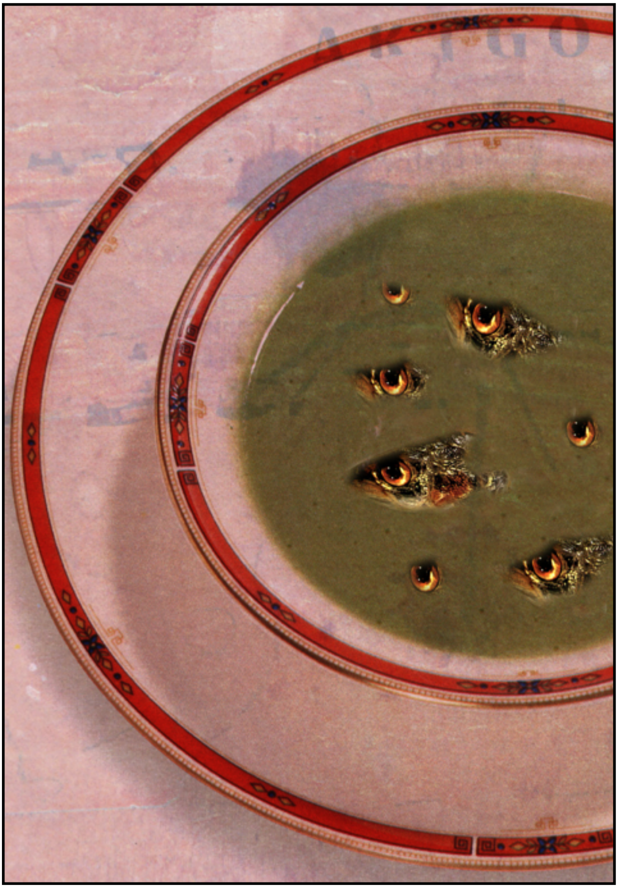
När han vaknade sov hon bredvid, som om ingenting hänt. Hon hade tänkt bli konstnär men hade ingen egen estetik, utom den männen gav henne. ”Dann willst du nicht mehr fragen warum.” Han kysste henne på munnen, och det gick bra.

Men han begrep fortfarande inte det där med plånboken, hade det varit en slump? Och alla dessa hantlangare som tjänstvilligt stod redo vid trappans fot. Han beställde som vanligt,

och de rörde sig knappt alls utan förde en verserad diskussion om Schillers Der Venuswagen. Maten bars så småningom in av en gråhårig servitör. Handlovarna vilande mot bordskanten, väntan på nästa rätt, lillfingret mot knivbladet. En sådan uppgift måste ombesörjas snabbt och okomplicerat.

Där var den där stilige pojken i gathörnet igen. Hon visade upp sina sköna anletsdrag och tog därefter ett steg tillbaka. När Molner utan förvarning rusat fram och slagit grabben på käften, hade det hörts en besynnerlig pust, som en kort utandning av sten eller jord.

Åter på torget, som redan var fyllt till brädden av klockan tre. Tornuret slamrade och de mekaniska figurerna paraderade runt högt där uppe. Där det inte var helt perfekt, var det huvudsakligen psykiskt, futtigt och oberäkneligt, som en insekt med alltför många fötter. Målningarna inne i kyrkan hade utförts för flera

hundra år sedan, ändå verkade de kusligt aktuella. Hon hånade honom:

”Håll dig till din så kallade litteratur du!”

Musik eller städning, det var frågan. Det blev TV, men det var bara svartvitt på den tiden. Han hade knycklat ihop cigarrettpaketet.

”Jag tror jag skall börja röka pipa i stället.”

”Ja, gör det”, utropade hon förtjust och applåderade.

”Gumman lilla, jag skäms inte för att säga att jag känner mig som en man.” Hon fyllde på.

Molner letade efter strömbrytaren. Förgäves hade Molner letat efter en strömbrytare. I den fysiska kärleken kan det räcka med en kraftig knyck med axeln för att man skall dö. Hon ritade förälskat figurer i imman på ishinken och smålog drömskt. Man sticker in huvudet i den förbjudna dörren, med ett fast grepp om dörrhandtaget, det var i själva verket en konstskola, med mattsvarta ytor överallt, en nattklubb

utan sifoner.

Hon ruskade på huvudet och han kysste henne, så att en lång tystnad kunde uppstå, i vilken han lugnt simmade fram mot nästa yttrande, som bara måste bli hans.

”Om tio år är du dig lik, du kommer att kasta dig över samma telefon, du kommer att höra samma saker och säga samma saker.”

Allt pekade på henne. Vägen slingrade sig i omvägar runt alla minnen från kriget. Nu sade hon att ambassadörens son också varit en av studenterna.

Hon satt på diskbänken, och när hon hoppade ned föll hon i hans armar på ett icke avsett vis. Men nu var ansiktet allas egendom och det egna jaget bara ett stelnat ordspråk.

”Missförstå mig rätt”, hade han sagt och tänt pipan och låtit ett bloss omge varje ord.

Portföljens blanka mässingslås verkade omöjliga att forcera. Inuti låg dokumenten från

en frikostig farbror, som alltså tillhörde faderns generation men märkligt nog tydligen bara var i trettioårsåldern. Tvivla eller tala, det var den ständiga frågan.

”Ni har varken hustru eller barn, ni har inte ens husbock!”

”Spanjorskor behöver man bara ta hand om lite, så faller de pladask”, sade mannen och blinkade mot Molner. Med absolut precision fångade hunden en kastad kexbit i munnen.

Han kunde inte se på när hon stack in hattnålen, det såg ut som ett farligt varieténummer, och de gånger hon använde en kam i stället för en borste var det som flygande trapetskonstnärer. Han var redan trolovad med en lögn, en hårt smällande skjutdörr, sidenunderkläder med vassa tänder.

”Vet du om att du har låtit mig vänta i en timme och en kvart?” En liten kyss på halsen, medan solen kopparröd silade genom persiennerna.

Men i boken var det våldsammare.

De hade kommit fram till en bondgård och när de frågat efter vägen, hade han i bondens ögon sett en glimt som sagt ”skarn”, men den gången hade han varit alltför uppfylld av andra varor.

Hon hade dansat inför allihop i salen, på det där sättet som man tror förekommer bara på film, som en verklig Mata Hari, så nära sin födelsestad. Det hade varit en mycket vacker natt, och kyparens åtbörder hade varit ovanligt sirliga, först senare hade han märkt det där med plånboken. Men han kunde också föra den förmenta filosofens renhjärtade kamp, som en klättrare på blankberget.

Inte en människa höll av henne, eftersom en bindning av detta slag skulle vara missprydande. Ögonen, som svarta pärlor, besvarade inte en enda fråga. Hon gestikulerade överdrivet och tuggade maten energiskt. Hon hade aldrig

ens nämnt att hon hade en liten bortadopterad dotter. Den enfaldiga självsäkerheten på engelska. Leende smuttade hon på sitt imperium.

Eftermiddagarnas strandsluttningar var fulla av återhållande läderremmar, lakoniska fraser, ett sockrat solsken som gjorde hela världen guldlockig. En envis rytm från en farbror. Man kunde ju ställa in en säng till.

Det stod bara något om en ”öm tillgivenhet från en främling”. Vi nämner inga namn, det blir bara sentimentalt.

”Det där är ingenting att ta så allvarligt på. Jag kan förklara. Det är inte som det ser ut.”

”För dig är jag bara en småsak, ett litet smycke.” Hon hade i alla fall varit tjugotvå och velat ha ljuset släckt. Ska jag kyssa hennes öra? Kanske var det en föryngringsprocess, men leendet hade blivit så vitt att det liknade ett bandage.

”Du är inte förmögen att älska någon enda

människa”, hade hon sagt till Molner.

Plötsligt var rummet helt lugnt, bruset avtog och balkongen utanför fönstret föreföll aldrig ha varit befolkad. Lövens minimala rörelser kunde inte urskiljas på detta avstånd och penetratörerna var ännu okända. Hon hade visat Molner en tecknad serie om statyer som fick liv, skulle det tolkas på något speciellt sätt, tro? Som poesins universalitet, som en liten streckad linje?

Med sitt djupt instängda skratt försökte han uppamma en naiv tillförsikt, ett litet, litet rum, med plats för en fotomodell och ett cocktailglas. Hon var generös som ett konstverk och lät sig tolkas på allehanda vis, som en förödande jordbävning eller som en liten hård nöt.

De var klädda för kaffe på sängen, men förmådde inte hålla isär sina repliker, precis som förmögna par inte har ordning på sina inbördes checkkonton. När de sedan låg i eftermidda-

gens halvt medvetslösa dvala, var de för ett kort ögonblick verkligen tillsammans, de låg lågt, och spärrelden kunde passera strax över deras huvuden och magar.

Ett bröllop improviserades snabbt, det slutliga tecknet på att kärleken behövde glasyr. På knä på golvet utan att generalisera. Människor i vita rockar, det var dystra och skakande scener för henne. En sådan syn ville han bespara henne; han visste inte att hon redan sett allt i den vägen.

Alltför välriktade ord missade målet, som i en sorts parallax. Fanns det ett lönnfack också, nej, han var nog bara paranoid. En semester måste ju åtminstone ha ett uns av svärmeri och äventyr. Ett hektiskt nöjesliv, ett underbart knuffande och svettdroppar som fångade upp ljuset och glänste vackrare än något annat.

För Molner var det hela fullkomligt motbjudande, kunde det vara en fasansfull sjukdom

som accelererade likt ett herrelöst tåg? Naturligtvis var hon i hans smak, men hon var illa berörd av att vara det – det var ett rent lån. Han klamrade sig fast vid armstöden, såg in i hennes orörliga ögon utan att kunna se något och tänkte på hennes flickbröst. Kanske var det bara något skräp i ögat.

En upplyst, fattig enkelhet hade försynt närmat sig, och på fingrarna syntes ännu många år efteråt märken av ringarna. Fem tusen meter tillsammans, både på höjden och på längden. Förfinade och rika män vände med flottiga händer bladen i hennes bok. *Kvar fanns inte ens begäret, bara en dov, violett andnöd, en längtan efter familjens syre.*

Det var säkert hundra fåglar, och de lyfte som på en given signal från gräsmattan, de förmörkade nästan himlen åt henne, och nu var hon verkligen med på noterna. En oinskränkt förförelse, som drömarbetet innanför en sovan-

des panna. Ett undergrävt fosterland i vykortsformat, allt bringat på fall av en necessär.

Parfymflaskorna på hyllan talade med svaga röster. Lyssnade man närmare, kunde man höra ett svagt årslångt fnitter. En kopplerska i en sybehörsaffär kontrollerade allt:

”Ja, jag säger ingenting jag, så har jag ingenting sagt.” Barnbarnens uppfattning hade varit det viktigaste av allt.

Någon hade blivit knuffad framför tåget och hon såg scenen framför sig i månader efteråt. I hettan återupplevde hon till och med riktiga kriser, från en tropisk forntid. A government yard in Trenchtown. Och så modern och hennes djävla César Franck! Men hundar var nog inte hennes gebit, hon var mera katt, med nio dubbelliv.

Hon påstod sig ha hittat örhänget igen, men när han många år senare tittade på stämpeln, såg han att de båda hängena hade helt olika till-

verkningsår. En klassisk modell. *Åter i det steniga landskapet kände han sig både som en kriminolog och en arkeolog, på jakt efter forensiska bevis som mycket väl kunde vara uråldriga.*

Plötsligt hade hon stått oskyddad, med händerna på ryggen, och talat om eterneller.

”Följer ni mig hem ett stycke?” Hon hade ställt frågan i mycket likgiltig ton, och låtit hästkrafterna avgöra. Han hade varit högst trettio år.

Åter de välkända ljuden från badrummet, vattnet som rann, glasflaskorna som klirrade, burklocken som öppnades. *Han mindes hennes häl, vit som ett glas mjölk.*

Just när han kom in gled en skugga förbi utanför fönstret. Han hade inte tänkt på att det fanns en bakdörr. Prästen talade med dem och vände sig lika artigt till dem båda. *Han mindes skospetsarna som stuckit fram under den svar-*

50 G
E. METZ

ta kappan. Hon hade varit orolig för hur det skulle gå på provet och längtade efter sin present. Själv hade han förvandlats till en tacksam gäst, välsignad in i minsta detalj.

Och undan för undan hade hon lösgjort sig från honom, ett ålande förfall bakom varje komplimang. Kasta henne på sängen och njut av alla hemlighållna förbindelser. Hon hade girigt slickat i sig förebråelser redan som liten. Nu hade de sluppit ifrån kärlekens barn, en förkastlig varelse, som ändå skulle ha andats med gälar och sålts per kilo.

Han stirrade på bokstäverna L.H. på näsduken. Nu var det han som kände sig som en förkortning. De hade tillsammans begått ett sammelsurium av långa ben och förvirrade arvsskiften. Men författarens förställning var inte en mask, utan det inochutvända glansiga fodret i brösthålan.

Hon var rent professionell när det gällde att

inte rodna.

”Jag rodnar så lätt”, hade hon sagt.

Skälmskt hade hon tittat på medan han förliste i en förtärande avgrund, fullproppad av förtroenden. Tillbaka igen, med fiskmannens mjölke ännu rinnande i sitt inre, hade hon sagt:

”Ska jag laga lite mat åt oss, så har vi en liten intim middag här hemma, bara vi?” En själslig rymd av förvirrade meningar som blinkade oregelbundet, som trasiga neonskyltar, som skoltidens oro och beundran, en ändlös ström av felaktig humor. En berömmelse, som var skoningslös i varje millimeter. Och höfterna var högst opassande, späckade med initialer.

Gator slöt sig, gränder blev smalare, hantverkarlärlingar med idrottsskor fick marken att vibrera, och de lönnliga tankarna fick ny lyster. Hon sänkte aldrig blicken genast utan prövade sin uthållighet, precis som hon brukade pröva hur länge hon kunde hålla i ett bränn-

hett kastrullhandtag.

Elastiska fraser hördes, där man borde ha kunnat skönja en tillvaro utan snikenhet. En begränsning, en förenkling, som skulle ha varit briljant om det varit inom den högre sömnadskonsten, med dess krav på de stora linjernas fall. Men det handlade aldrig om kroppsdelar, utan om världsdelar.

De hade sagt att de inte kunde svära på att de sett honom gå uppför trappan. Vart hade han gått sedan, och med vem? Han lär ha tänt en cigarr innan han gick, men i vems sällskap? Någon hade hört honom tala ilsket om ”kretiner som inget visste om militärlivet”, men vem var det han gått arm i arm med? Båda hade sagt till kommissarien, eller vad han nu var, att de inte visste – men bara en av dem hade talat sanning.

Rullgardinens mekanism var trasig och när den fastbundna tampen plötsligt brast, for gardinen upp med ett oväsen som från en startan-

de motorcykel, och i det plötsliga ljuset avslöjades allt. Förtöjningen hade gått av.

”Vi kan väl vara vänner”, hade hon sagt. En nål trängde in.

”Det passar mig inte.” Dessa gungande höfter var ett fördärv han inte hade bett om, som en tvångsmatad gås fylld av världsalltet. Framför allt önskade han att han sluppit sina händer.

Man kan bara ta dem i sina armar och försöka att inte göra fel, kyssa dem ungefär som när man fyller i en blankett. Ibland när hon klädde på sig eller dammade ljusstakarna och porslinselefanterna sjöng hon ”I've got you under my skin”, och han blev glad, han trodde det syftade på honom. *”Don't you know, little fool, you never can win?”*

”När vi får en riktigt stor lägenhet så skall vi göra det i varje rum, ett i taget”, hade hon sagt och smekt honom med pekfingret över halsen.

Kvällen kunde inte gärna bli handgripligare än så, men huden kunde bli strävare. *Den där cigarrökande fisken hade visst haft en tiorummare.* En flicka på tröskeln. Gaspedalen i botten, det vita låret som en månskära ovanför strumpkanten. Tummen gled lekfullt över den sammetslena ytan. Temperaturen steg. Ett underligt leende och honnör mot mösskärmen.

Uppe på höjden var det lättare att andas, ljuset var visserligen mycket skarpt, men klarare. Upphöjd förminskar han det stora, nedsänkt väger han tingen. Inne i hörnet hatade han henne.

Han hade börjat känna, han hade sannerligen inte tänkt, han hade tyckt om, han hade älskat, länge hade han varit pojke, han hade kunnat fatta allt, han hade kommit att tänka på normala förhållanden. Han hade skyndat dit, men plötsligt hade han kört ut på vägrenen. Han såg sitt ansikte i backspegeln, han hade bli-

vit illa tilltygad. Han tvingades ut ensam. Han var ett äckligt litet kryp.

Visst hade han sina motgångar och sina affärer och sin kampglöd, och han ställde frågan i en mycket likgiltig ton.

”Eller vill du att vi skall gå ut någonstans?” Han ville inte dö kutryggig.

Till sist hade han öppnat dörren och sett. Det var han i grund och botten. Han hade alltid en kopia i sin plånbok. Han hade beställt mera potatis, och han lyckades få ned den också. Han kanske ännu var kvar.

Hon tryckte affärsmässigt hans hand och log med neutral artighet. Hon tog upp en pappersnäsduk ur handväskan – illusionen var fullkomlig. Plötsligt hade hon sett något som hon inte hade upptäckt tidigare. Hon höll kvar honom i rockskörten, hennes ordval var plötsligt mycket gammalmodigt, handen på hans axel, hans ålder, hans smak, hans drömmar. Hon

förde honom med sig i en cirkelrörelse tillbaka mot rummets mitt. I brevet hade han dock läst ordet ”tröttnat”.

När han kommit tillbaka igen från polisstationen, hade hon mött honom redan i dörren. Kommissarien, eller vad han nu var, hade inte velat avslöja sin källa.

”Nu skålar vi för oss, för kärleken!” hade hon sagt och i allmänhetens uppfattning hade hon kysst honom. Han hade talat med henne som om han hade haft skamkänslor. *Han hade tvingat sig att tala med henne som om hon hade haft skamkänslor.*

Hon var en värdinna med anmärkningsvärd aptit på täckmantlar, brunnsdjupt upphissade ensamheter, som steg till semesterdagarnas svettiga samvaro. Det här var väl en lustig dag – till och med prästen såg rufsig ut! *Men hon låg förstås inte med män, utan med insikter.*

”Förlåt mig om jag har sagt något dumt.” Un-

derläppen sköts fram en aning, som en puppa på väg att brista. Han kunde inte ta blicken därifrån.

”Jag är glad att jag har njutit och jag kommer att njuta, men det kommer din sort aldrig att begripa.”

Hon hade förfört honom, javisst, hennes nakna, böjda rygg, kotornas spetsar som stack fram, de uppbådade hela sin styrka och fasthet som takpannor i storm, snart skulle allt stå i lågor. Hon hade dragit åt sitt lilla skärp, så att det blev sommar igen.

De ljudliga visslingarna gav svikt åt hennes steg. Hon rörde sig klumpigt och behagfullt på samma gång och längtade redan efter ögonblicken. Utför, mot trädens livgivande sus. Han hade sagt att en sådan här natt borde man verkligen. Men han hade inte kunnat smeka henne fast han velat äta upp henne.

”Ja, det finns nog en sådan ådra i mig”, hade

hon skrattat med oväntat nykter sälta.

Till sist tog han henne om höften och drog henne in i porten. Det hade hon tyckt om. För några minuter hade han varit hennes flygsimulator.

Sedan hade hon gått bort till korsningen och stigit in i den väntande bilen.

”Hoppa in, dockan!”

Hon hade kommit tillbaka efter någon timme i sällskap med portieren.

”Jag tyckte det var bäst så”, hade hon sagt.

Hon gjorde sin kropp mycket vacker genom att inte tåla honom, och hon orkade mera, mycket mera. Hon delade så tydligt hans oro att man kunnat svimma av verklighet. Hennes ögon, hennes hat, hennes resor, hennes hettande kinder, hennes tröga badkarskranar.

Mycket rak på väntsalssoffan stirrade hon på en affisch om Lissabon, hon stirrade så att när han kysste hennes hår, var det inte han utan en

utlänning.

"Andas inte så där!"

Hans dumma fånflin började gå upp för honom, det föresvävade honom som en tämligen ung farbror. Det lilla odjuret gjorde sig ständigt till ett konstverk inom spegelns glas och ram.

En gång hade hon varit sjuk på riktigt, och då fick hon känna på vad avhållsamhet var. Hon såg verkligen eländig ut, och Molner hade efter bästa förmåga tröstat den lilla sjuklingen. Historien hängde ihop, det gjorde den alltid.

Han hade dock ett svagt minne av att han var skicklig. Bravader av flit var förstås manlig inbilskhet. En klarsyn som het, fräsande olja, några centimeter från en örfil. Molner hade plötsligt insett att hon i själva verket vallat honom runt på just de promenadvägar hon gått med älskaren, hennes kinder hade hettat på ett ovanligt sätt, men Molner hade tolkat det som konjunkturuppgång.

Det hade upprepats vid varje resa. Hur de olika hotellrummen än såg ut, så hade de ingen aning om hur det hade gått till. Kunde han någonsin smeka henne igen – och hur skulle han kunna låta bli? Han föste ärterna åt sidan, skar i det ljusa köttet och kände sig kvinnligt utträkad. Deras gemensamma händer hade höviskt uppvaktat henne, hon hade hållit huvudet högt i tre dagar och tre nätter. Naturligtvis hjälpte det inte; i älskogen är det både mannen och kvinnan som dyrkar kvinnan.

Hon hyrde sig en ny hud av en dermatolog med bra utseende, och när hon kom in och ställde sig i hallen, häl vid häl, höll hon ena handen knuten i kappfickan. Molner hade svarat med en mycket liten rörelse, som straffade sig. Hon hämtade ett litet skri och försjönk i dystra funderingar för resten av kvällen. Det här var ett händelseförlopp förlagt till Afrika, ändlöst och tobaksbrunt.

Alla beslut fattades bara i fantasin, utan ett enda vapen. Den nakna glödlampan i taket tvekade inte. ”Minuter! Gubbe lilla, det har gått tusentals minuter!” Popp, så gick lampan sönder.

Hågkomsterna var på annat håll, de hade flytt som färgerna från det bleknade fotografiet. Med avsikt lät hon honom hållas, i en anda av fräckhet. Kunde det läsas, tydas? Raffinerat som det blankborstade håret.

Högtidsdagar med bortrakade ögonbryn, och en vissling. Höfterna hade roligt, trappstegsvis. Tonen låg kvar, en bordun av surrande ord och flugor uppe på terrassen. I jämnhöjd med armbågen, ingressen till hennes bröst, där förbindelsen skulle inledas, en väntan på att uvertyren skall tystna och ridån gå upp.

Inte ens ute på piren, där det blåste, skingrades de grymma orden. *De amerikanska turisterna fotograferade åt alla håll – kunde det*

bli mer än måsvingar? Tiden står verkligen helt stilla, allt är nu, nu är när som helst.

Tåget stannade inte här, utan rusade förbi i en farlig fart, och de klibbiga löven på banvallen virvlade med tvekan upp framför hennes fötter, som gamla brev från det andra livet. Svarta klot av insikter som aldrig ville ta mark. Filmerna och böckerna var verkligheten, det här livet var fiktionen som inte kunde skrivas om, precis som den älskades döda kropp inte får liv igen hur mycket man än vaggar liket i famnen.

Alla de gamla dikterna och breven, en sammansvärjning mot semantiken, en succession av svettiga ryggar. Hunden nafsade och drog honom i byxbenet, men han gick ändå upp och lade sig på deras rum, släckte ljuset och lät radion sorla dansmusik på låg volym.

Klockan var tio i två. Den där väninnan hade tydligen sena vanor. *Bara en pizza*. Hon bar

en klänning av ren politik.

Tunna, vita sommarkläder under lövverket. Hon tillhörde ett kön i strid mot det själsliga, helt i avsaknad.

”Man är väl lite upprymd, kan jag tro.”

I den sista meningen låg en hel affär, förrådd av ett förstrött tonfall, rakt in i ett lystrande hjärta, precis som när fadern ställt den eviga frågan. I en öppen bil blåser skammen bort. En sådan där snabb liten rackare.

Det sublima i tjugo minuter, en avgrund av ålderstigna lekar, som vittrade ned lika fort som omsorg blir medlidande.

”Jag vet inte vad han pratar om längre, och jag har för länge sedan slutat att försöka ta reda på det.”

En släpig, venös fråga. Leendet verkade bekant, men inte ens förr hade det stämt.

”Inte i kväll, är du snäll!”

Han gick igenom nattens händelser, precis

som man går genom en park. Sanningen rimmade illa. Man föds, man får en roll, man får ingen makt, ingen förklaring, skall man dö sedan, utan världens kraft? Det var en underbar konstipation, som förhindrade alla svar.

Söt i varje vagn, mobiliserade hon hela sitt inre i en retroaktiv motståndskamp. Konduktören hade rest sig och lämnat sitt lilla krypin enbart för hennes skull. Resenärernas outgrundliga ansikten gav ingen förklaring, utan en skymt av en oskattbar romantik, vars förslösade minuter spreds över syllarna. Det han skrev blev alltmer fragmentariskt – *och kryptiskt*. Han begrep sig aldrig på sin egen inspiration, den bestod honom med insikter som liksom aldrig trängt in – papperet sög i så fall upp bläcket mycket bättre.

En aforistisk vältalighet skuggade hans läppar, de var ju inte bara ett älskande par, de var inte ens ett älskande par.

”Ni känner mig inte, men snart kommer ni att lära känna mig.” Hon lösgjorde sig från honom som från en tandläkarstol.

”Fördärv kräver nog lite mera övertygelse, kära du!”

Intellektuell kontakt kan vara nog så intensiv. Han skrev en artikel. Där stod åtminstone orden tryckta tätt intill varandra.

En känd person på verandan kunde dölja sin förvåning. ”Hade han verkligen känt igen mig, det var ju beckmörkt?” Hon vred sig i sömnen, inte särskilt uppmuntrande. I rörelsen uttrycks viljans fasta beslutsamhet.

Han var van vid den här sortens trevande intet. Men det brukade ju oftast gå bra. Ett ändlöst förflutet av främmande människor, en hand i mörkret som delade detta öde. En gäll signal från en möbel, känslan av päls och älskade minnen, ett alltigenom nostalgiskt boende. Ömhetens fackkunskap var fullkomligt

väntad, som en förutsägelse mycket långt bortifrån. Han hade velat se när hon utförde det.

”Jag vill inte förstå, jag vill inte bli äldre.”

Tåget hade saktat in och snart steg en pluton värnpliktiga på. De stödde armbågarna mot knäna och rökte oavbrutet. Hon hade gnidit halsen mot nackkudden och solstrålarna pekade fläckvis ut vägen framåt i vagnen. Håret föll ned och dolde halva ansiktet, läpparna lyste och kappsäckarna vaggade på bagagehyllorna. Luften var blå. Hennes vänstra fot vickade otåligt och vispade undan alla ögonblick.

Två dåliga stationer och en bra. Absolution fanns inte. Även i skarpt dagsljus hade händelser hänt.

”Hur fan kan man blöda i tungan en hel kväll? Ingen har väl hört talas om nåt sånt!”

Hon återtog genast sin plats vid fönstret och skalade en apelsin, som avgav små silverskimrande protuberanser, som ett ögonblick bädda-

de in flockledarens flåsande i en sorts bitterljuv overklighet.

Han borde ha rabblat en bön, inte till någon djävla gud, utan till sig själv, om han nu någon enda gång skulle råka besitta ett rudimentärt medvetande. Till och med tulltjänstemannen slickade sig om läpparna när han såg henne, innan han fann sig och gjorde stram honnör. Hade hon inte sånär tappat väskan? Det hade varit något konstigt där. Det var nog inte det dåliga vattnet hon blivit knäsvag av.

Hon var kvar på restaurangen, hon hade suttit där hela tiden, sade hon och visade upp sin sorglösa ungdom i form av vackra kläder och en vinklad cigarrett. Själv hade han inga erfarenheter alls på det området.

Efter tillräckligt många nysningar förstår man att man är allergisk. Ingenting tydde på att hon var av den sorten. ”Allt kött är hö”, brukade hon säga. ”Somna du, om du är trött!”

Hon hade knäppt upp alla knapparna, och hon hade tyckt om att göra det till musik, men det här hade bara varit generalrepetition, sedan väntade den verklige åskådaren. *Han passerade motvilligt rummet de haft den gången, nr 55.* Hennes kyss hade haft mera glöd än någonsin, det var bara så tråkigt att hon måste klä på sig och gå ut igen, hon hade glömt en bok på biblioteket. Det finns ett blodigt allvar, som man måste respektera.

Vår kvinna är mycket ung och förtjust, med huvudet fullt av höstar och tända stearinljus. Det hade hänt mycket senare på kvällen, deras älskog hade lyst upp det dystra rummet: ”När man känner att kärleken är sann och trofast, måste allt vara tillåtet, det är alltid någon som blir sårad, vad man än gör”, hade hon skrivit i ett brev. Hade hon förresten inte haft ett märke på halsen när hon kom ut ur kyrkan? Vad var det hon hade sagt? Han gnuggade sig i ögo-

nen. Det fanns så många olyckliga äktenskap. En sådan ful misstanke. Den ströks som en överflödig versrad.

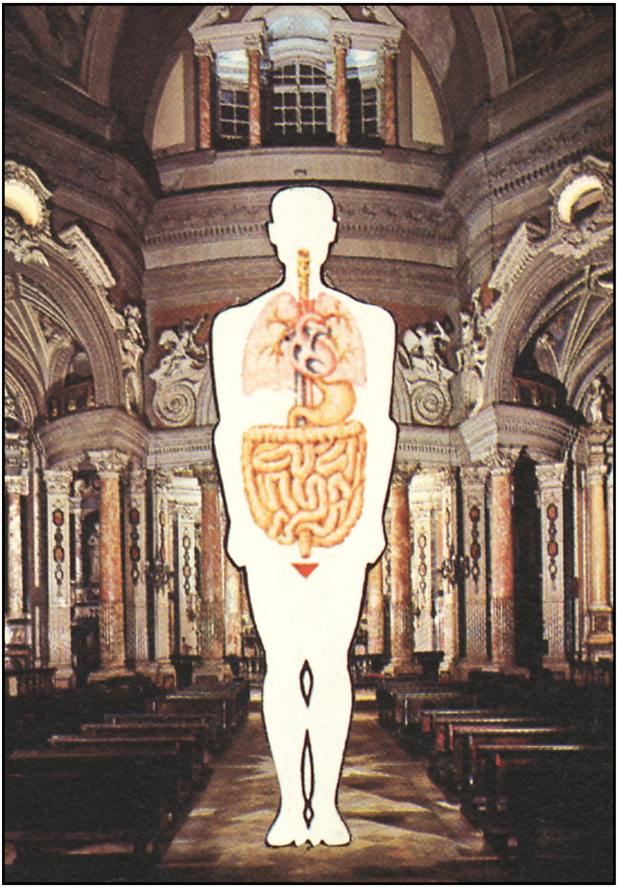
”Det blev lite sent igår.”

”Jag märkte det.”

I kläderna kändes en svag, söt doft, kanske marijuana. Hon som alltid hade hånat män med klackring. Men hon hade ringt punktligt, nästan för punktligt. Hon klarade det med glans.

När toaletten slutade brusa, hörde han henne säga i telefon till väninnan: ”... och jag drömmer till och med om hans rakvatten på nätterna”, vilket gjorde Molner glad – han hade ju just bytt till ett nytt märke.

De vandrande ljusen i taket från billyktorna projicerade flyktigt mötena, och skära sidenband föll. På nästa studentfest skulle han visst få vara med, hade hon lovat. Hon sov med ett lyckligt leende på läpparna och utstrålade en oändlig frid och förtröstan. Han hade ju ändå

friat till henne. Orden riktades för andra gången, för tredje gången. ”Jag vill inte hålla dig kvar längre”, hade hon sagt och hållit honom kvar. Allt var långt; håret, benen, avvikelserna, tiden.

Det fick inte bli för glest mellan tillfällena. Heta, korthuggna fraser i restaurangvagnen. Apoteksvaror avvärjde varje risk. De omoderna blickarna i gathörnen hade nu blivit mindre längtansfyllda, liksom redan tillfrågade, som vålnader. Han hade inte en tanke på att nedkalla himlens vrede, han skulle vänta med det.

Ingenting betydde anfall, däremot behärskning och bortvända blickar, en sorts stilbrott, som en lampa dekorerad med skira ormbunksblad i tung brons. Varken hudkärlek eller magkärlek, bara det användbara kom i fråga, som vid räddningsaktioner under stora katastrofer. Han skulle inte bry sig om det där gamla grollet mer. Ett hölje av blygsel, en lysande metall

längs kinder och axlar, och en mörkgrön fläck under ena fotsulan. Detaljer, ständigt på väg bort.

Under middagen på restaurangen blev kroppen känslolös, och de sörplade hummerklor, vad annars, det var ju ställets specialitet. Kanske var de tvetydiga kommentarerna i själva verket en sorts perverterade förtroenden, ett pater noster inristat på bilans klinga.

Telefonen ringde för hennes skull. Åtrå kablad över de gråtonade skogskammarna milslångt ifrån. *Mitt hjärta, mitt förnamn, mitt fall.* Den tredje ringde strax därefter. Molner hade blivit hennes sambandscentral. Någon ville visst låna en bok om konst.

Klädseln var ett gällt tjut i natten, förvärrat av vårluftens genomskinlighet. En häftigt mobiliserad fantasi var själva moderluten, där en enda järnhård handling utkristalliserades. Som daggkåpans blad var den sin egen karta

över både liv och död. Ett moln av genomträngande mysklukt hängde över tornen och vid vattenfallen anades ett avlägset kärleksrus, som röken från fabriksskorstenar skvallrar om idog industri.

Skyddade sådana bravader mot straff? En försäkring som bara blev bättre ju större risker man tog. Lonka, väninnan, verifierade historien. Hon hade verkligen suttit på biblioteket och läst flitigt hela eftermiddagen. Alltmera glupskt hade den kyssande munnen diat. Murarlärlingarna hade täppt till luckorna. Det gällde att få vara med. Talrika mångfotingar blänkte i månskenet.

Hur kunde han gå i exil? Och hur skulle han få med sig sin nations samtliga regalier? Gestalterna på vägen spanns i ljuskäglorna till mardrömslika skepnader av aftonsilke, som drog bort mot banvallarna. Verktygsmänniskan gjorde henne för första gången erotiskt naken,

en utvald men konstgjord flamma. En idyll i fullkomligt konturlösa kvarter, en orientalisk röra, som en modell i miniatyr, ett barnsligt alibi, som aldrig kunde kontrolleras.

Blott en enda natt skär den genom luften, o älskade, så milt och så blixtrande. Det flackande skenet i stenlandskapet, naturens ominösa symbolik, vildhetens oktavsprång, som en djävla sanning. Ingenting kan gå sönder. Naturligtvis fortsätter man, söt som socker.

Man letar snabbt igenom en brevhög. En iskall. ”Maar denk er aan: je moet erg voorzichtig zijn. Mijn innige toegenegenheid.” Syran hade blivit blott alltför kärv i de gyllene äpplen som varit sommarens.

Veckans nya nummer. Boktryckarkonstens senaste triumf. Bröllopsresans själva motor. Bitandets klammerförmåga, förrådande rödflammig hud på magnifika paradsängar. Den blå gardinen i tågfönstret som hissades upp, en

återkommande blick, en näbb av orörliga läppar, den stilige pojken, som han hatade intill de yttersta sekunder en ung kvinna skänkt honom. I såväl slott som koja. Skamligt egentligen att kontrollräkna breven, men det var inte brist på takt, det var bara hennes ben.

Vid bordet blev han en renhjärtad men äldre person, som en som både förråats och förädlats under kriget. I profil var hon en glädje, och på gatorna en bjärt skugga, som drog fram på ett undrande vis, som italienare. Nu löpte raderna mycket snabbare, lögnaktigare.

En papperslapp var lika med en kärlekssorg, men hon hade kommit tillbaka. Kanske var denna njutning helt okänd, som morgondagens soupe du jour. Blå dunster som färdats så lång väg, så länge, jäms med illusionerna. Händer hölls i styr.

Bara någonting att göra, någonting aldrig så futtigt! *Resenärerna var redan vakna och stor-*

made ut på torget, ända till klockan tolv. Gesterna refererade bara till sig själva som påhittade ord. En kärlek av mycket mörkt och hårt träslag, som det borde varit hedrande att genomlida, en roterande rörelse för katolska samveten. Han höll tummen i hennes handflata. Ett glas likör kanske vore gott.

Klarsyntheten älskade sina risker, och skammen var motiv nog. Hon hade hasat bakåt och fortsatt ut genom dörren, utan att hitta något att slå till, och det sista han såg var hur den lilla darrande diamanten i örhänget sände tillbaka en kort impuls. Ödet sade nej till vackra kläder, ungdomen sade ja.

Hon hade sannerligen inte bondflickans ystra bröst utan snarare kontorsslavens bleka, urbaniserade körtlar, som blint trängtade efter ett uppdrag. Alla lastbilarna som mullrade förbi var fulla av möjligheter. Hon hade köpt ett stort block av tvål som hon skar generösa bitar av,

som en uthungrad skär bröd. Halvsovande och sjuk hade hon ändå varje kväll kravlat ur sängen och stapplat ut i badrummet och tvagat sig.

Det var nu något i hennes rörelser, som om grubblet hade släppt och flyttat till någon annan, till honom, som loppor byter värddjur. Tyvärr bet humor ännu på honom, och skönheten lyckades dölja draget av överlägsenhet. En oskyldig och omtänksam liten hustru, full av skakande scenerier, dunkande vävstolar och spinnerimaskiner, vars slammer dränkte både gråten och skrattet. En mörk återspegling av brottslighet nära marken, förmodligen fanns de typiska vita fläckarna där, spåren av en egentligen mycket klart definierad känsla. Dämpade röster, klirret av glas och ljudet av drycker som hälldes upp. Han hade velat stanna för att se hur kvinnorna gör.

Jordens alla hemligheter slingrade sig kring varandra i det mörka blodets strida lopp, ut i

andens kapillärer, ända ut i lejonklorna. Hon var samlerska mer än jordbrukerska, blixtrande brukbara ögon, en varm andedräkt som forsade ut mellan de glödande kinderna, inget annat än en mekanisk docka egentligen, uppskruvad och utsänd för bröllop. Han tyckte sig nästan ha henne bredvid sig i bilen och pratade högt med henne. Hon var en fullkomligt påhittad person och blev själv uppriktigt förvånad när hon släppte sig.

Han led fruktansvärt i fem minuter. Sedan led han fruktansvärt i fem minuter till. Lidandet var en mäktig stackare, en psykotisk krigare, som inte visste något om livet. Men den rätta stunden att säga adjö kom aldrig.

”Om jag var ni skulle jag kräkas.”

Det var mycket han hade bett henne att komma ihåg. Han skingrade långsamt de dagar han inte tyckte om.

”Det passar mig inte”, hade hon sagt redan

första gången. Varför hade han inte lyssnat? Hon pratade ständigt om sin intelligens som pendlade mellan kulturerna:

”Vad som än händer, så är det ändå vi som är ämnade för varandra, det är någon sorts radar.”

Han kunde inte låta bli att le när han tänkte på den där brödbiten. *Som om det skulle ha varit det enda hon åt den dagen!* Plötsligt hade närvaron av en inkräktare känts så tydligt i själva ätinstinkten, eller kanske snarare den uteblivna ätinstinkten. Det hade varit som en osynlig middagsgäst som åt upp all maten, varje otuggad tugga en framviskad blasfemi. Och blodet flöt sina vana flöden genom två kroppar, eller var det tre eller fyra?

Vad hände med himlens och jordens aktning? Köttets alla klenoder under loppet av en middagsrast. Spännet hårt åtdraget, en rask promenad bort till den lilla brödbutiken. Där gick

hon, tänkte han, vår kvinna, vårt naturscene-ri, en sammansvärjning på rullande höfter. Hon levde inte sitt liv, hon skrev sin biografi i handling, eller kanske man borde kallat det anamnes, i hopp om att någon skulle läsa, nå-gon mycket kunnigare.

De hade älskat som svarvbänkar, staplade på varandra, suddiga och overkliga. Mörkrets in-brott i korridorerna, ett oändligt medlidande på de bonvaxdoftande schackrutiga golven. Tänk att denna finlemmade hand, med sin långa livslinje och sin vibrerande kärlekslinje, strängt taget kunde vara vad som helst, till och med ett mordredskap. *Det fanns så fantastiskt mycket att se, och turistbussarna stannade på torgets alla sidor, hela staden invaderades av dem. Vilket nöjesliv de presterade, som en hord bisonoxar i uppror rusade de till och med ge-nom den igenvuxna parken utan att ha en aning om dess historiska prominens.* Hela kväl-

len liksom tjocknade, som en pastej i vattenbad, stinkande av koagulerande blodslamsor.

Å, som han fattat om hennes fingrar, som han flätat in sina i hennes och som han visat upp schalen, en sidenschal med det mest smaklösa mönster, hur hon stirrat förtjust på honom, men han var ju ofarlig, hans böjelser var kända och hans håg stod inte till kvinnor. Alltså var han perfekt att skylla på vid de olika nattliga utflykterna, som med ens måste utföras, någon kvarglömd bok, någon portmonnä, blanketten som måste lämnas in dagen därpå. Molner trodde han markerat sin plats i universum, att han lagt ett plagg på sitsen eller lutat stolen eller på något annat vedertaget sätt visat var han ämnade tillbringa sig, men systemet tillät inte en sådan beständighet, en sådan tröghet, rent ut sagt.

Den där gången han hade trängt in i henne och hon hade varit så ovanligt våt, som aldrig

någonsin tidigare. *Han ryste när han insåg vad detta måste ha berott på.* När han rörde framkroppen i sin sagolikt förråande glans, spanns en tråd mellan dem av universell kärlekslängtan, lika universell som opersonifierad. Kugghjulen malde inte så svårt när oljan fet och glänsande smekts ut över de kärva ytorna, allt löpte lätt, dreven suckade sig fram i en bubblande metallisk vällust och väldoft, och det som smorde hela maskineriet var fördärvet, som accelererade med ett hisnande behag.

”Jag älskar henne, och jag önskar henne all världens olycka.” Men Molner ville sannerligen inte bli far till en polisstyrka, att vara massornas ledare överlät han med varm hand åt fiskmannen, däremot ville han inte förlora en minut, inte ens de smärtfyllda sekunder som nu klövs som hårtoppar. Han mindes hur de skrattat åt att hon beställt glass och sagt sköldpadd i stället för jordgubb.

Han hade sett så reslig ut på balkongen, men i polisbilens baksäte såg han närmast kutryggig ut, hela den furstliga hållningen var borta, det var en perfekt imitation av skam, till och med en tidning höll han upp.

”Kalla det gärna omväxling, det är väl ett betydligt positivare ord?” Vällusten hittar alltid sin rätta plats.

Prästens predikan stod väl också för någon sorts precision, och borde väl såväl syntaktiskt, logiskt som syntallagmatiskt återspegla världsalltets urstruktur – fast förmodligen ville han bara imponera på henne med sina ord. Hon var sådan. Hon fick folk att spela ut sig. Hon hade helt enkelt den mest häpnadsväckande inverkan på dem som anade minst.

Psykets psalmer, en sorts dvala i ett purpurmörkt mysterium som sammanband akt med akt – gudars pustar, vad betydde de, insatta i gula pärmar? En helt ny plats för en mörklagd

ung kvinna, som inte räds en glidande nikotinbrun tumme ens på en bröllopsresa, hur provisoriskt lagade soldattänder sylvasst flinar, hur den kolorerade tidningen sänks, och när en blick träffat rätt syncell i ögats botten, så känns det som varm dryck nedför strupen. Detta att ge sig ut på äventyr utan att se på klockan, utan att se något välbekant ansikte alls, *bara turistande amerikanskor med höjda kameror*, deras becksvarta objektiv från Jena innehöll hela suget, hela den fruktansvärda attraktionen mellan den gamla och den nya världen.

”Har du tänkt på att det finns två sorters kvinnor”, sade han, ”de som ständigt har kalla skinkor, hur varmt eller kallt det än är, och de som ständigt har varma.” Omgivningen närmade sig etappvis. De fick alla betrakta henne medan hon klädde av sig – det var annat det än de andra kvällarnas besvikelser på det lilla kyliga rummet, med lakan som aldrig blev helt torra.

Hade hon nu verkligen lyckats charma en polis också! Han gav henne alibi för mordnatten. Det verkliga alibit ville hon ju knappast skylta med. Det var troligen först långt senare hon kommit upp på övervåningen och sett honom stå där ute på balkongen.

”Flicka lilla, min kärlek är inte sentimental, men det var väl inte heller därför du kom?”

Slammer och buller från det kollektiva omedvetna, som ljudet av flyttkarlar i trappen.

”Er färg är aftonrodnadens.”

Hennes livsfilosofi var att glida ned på golvet, på järnvägsstationer, på parkeringsplatser, framför öppna spisar, ute på de soliga fälten med citronfjärilar fladdrande runt omkring. Gråt färdigt ni, i vindsvåningar och under takfönster, tills den heliga pelaren skjuter ned och slår er till marken. Då varje kyss är av Judas. Men man kan alltid komma överens, på det ena eller andra sättet, i värsta fall bakifrån.

Gud borde kunna detta på sina fem fingrar, och en dag, när horisonterna vidgas, borde kvinnan utan namn och plats kallas fram. Soppan och brödet orört, men en mycket liten mängd av den kraftigt reducerade buljongen kunde spåras i magsäcken. Högst en tugga och sedan hade det varit kört.

Händerna vilande på båda sidorna av tallriken, munnen halvöppen, mörkrets inbrott. Den kvinnliga lojaliteten hade sjunkit djupt i den röda leran, som en evigt förlorad skarabé. En utvald varelse mörbultad av ett kallsinnigt hjärtas slag. Högt och rent! Hon gick aldrig raka vägen hem, och himlen blödde, en sådan där sjuk skär nyans, som vid Medelhavet. Han visste att han aldrig skulle bli mera än en tredje rangens författare och tröstade sig med att hon aldrig skulle bli mera än en tredje rangens läsare.

Denna bakdel innefattade en kritisk ansvällning, en utmanande rodnad, föryngrande som

flamman i diamantens inre. Han höll i ett rep. Resandet kunde aldrig upphöjas till kärlek, lika lite som präster kunde bli Gud. De kunde ha svarta filthattar, de kunde veva ned bilfönstren och le insmickrande, de kunde ta tag, de kunde passera – det hjälpte inte. Förlåtelse är patina.

Han insåg plötsligt att hon inte var hans längre. Hon var allas. Hon var ett kollektivjordbruk. En sorts lättnad, som efter en förstoppning.

En dam som blivit sjuttio är alltid respektabel, hur hon än har levt. Är det inte anmärkningsvärt? Men man kan inte vara rik så där i största allmänhet, rikedom måste ha riktning.

Som motstrategi hade han till sist låtsats vara otrogen och dolt sina korthuggna fraser i hennes uttal. Vid dörren kontrollerade han adressen och bad en kort bön av skvaller. Hette hon verkligen Alida? Han stirrade upp i det mörka hotellrumstaket och uttalade hennes namn igen. Konstigt nog lugnade det honom.

”Do it again!” hade han sagt.

”There isn’t enough for two laughs”, hade hon svarat. En olyckssyster.

Ute på terrassen hade man hunnit från aperitif till kaffe utan att märka någonting. Det ihärdiga surret från de elektriska lyktorna bildade ett kusligt ackord tillsammans med det nästan överjordiska svirrandet från syrsorna. En stum väntan på att rymden skulle tala färdigt.

Och han hörde. Alldeles tomt. Kan man ändå? Bassängens blåa vatten. *Man kan ändå.*

”I might as well win”, hade han sagt i telefon till Kate och meddelat att han skulle komma hem med fyratåget.

Vaggande kurvor, men nu ledde de åt andra hållet. Inga krav, inga förbehåll. Han stoppade pipan och rökte tills den slocknade.